

dat deze niet ten eigen bate gebruikt worden of in de zwarte handel terecht komen.

Er kunnen sleepcontracten worden opgemaakt en premies voor de gehele bemanning der schepen, met voedseltoeslag voor het bak- en sleepbootpersoneel voor dag- en nachtvaren, worden beschikbaar gesteld, die een snelvaren en een volle lading garanderen.

Er kunnen premies worden gesteld op het gebruik van zeilschepen voor het transport

van aardappelen op dezelfde basis als voor de sleepboten.

Dit zijn maatregelen, die binnen het kader van de huidige kapitalistische voedselvoorziening in oorlogstijd genomen kunnen worden. Maar zelfs om voor deze maatregelen de bureaucratische machine in gang te krijgen, is het nodig, dat de gehele hongerende bevolking bovenstaande feiten weet en de verantwoordelijke leiding dwingt, het voedsel voor den dag te brengen.

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN VAN DE ARBEIDERS ZELF.

NOGMAALS DE GAVEN VAN HET ZWEDSE RODE KRUIS.

Toen het bekend werd, dat er "milde gaven" zouden komen, van het Zweedse Rode Kruis, sprak Jan Publiek de hoop uit, dat daar nu eens niet mee geknoeid zou worden, en dat er niets van in de zwarte handel zou komen. Geheel in vervulling gegaan is die hoop zeker niet, er werden broden door de zwarte handel verkocht, er was hier en daar te licht of te nat brood. Maar hoever de knoeierijen in dit opzicht gingen, is moeilijk te beoordelen. Soms greep het publiek zelf in en werd degene, die een wit brood aanbod, door vrouwen op straat afgerost. Dit wat betreft de particuliere knoeierijen.

Nu de officiële. Met het witte brood en de 125 gram margarine was de regen van goede gaven nog niet uitgeput. Het hongrigste gedeelte van de Amsterdamse bevolking, dogonen, die elke dag een halve liter surrogaat-soep of -stampot halen aan de Centrale Kouken zou worden verblijd met een halve liter "echte" snert. Verhalen over werkelijk vlees en werkelijk vet deden de ronde en toen Dinsdag 6 Maart de rijen zich vormden bij de uitgifte lokalen, was de verwachting groot. Bij sommige lokalen werd de mensen inderdaad een erwtensoep verschaft, die zeergunstig afstak bij datgene wat daar gewoonlijk onder die naam werd uitgereikt. Er zaten goede erwten in, hoewel er van vet noch vlees iets viel te merken. Wij hebben tenminste nog geen oog- of smaakgetuige ontmoet, die er wel iets van gemerkt heeft. Maar aan andere lokalen was het een knoisiboel van je welst. In plaats van eten kregen de wachtenden een bordje te zien met "Afgesmeerd" srop, 's middags na twee konden ze terugkomen, waarnaar zij op enige in water drijvende erwten werden getraceerd. Dit gold b.v. voor de kouken G. Flinkstraat.

Van het uitroeiingslokaal Westzaanstraat trok een delegatie vrouwen met het verstrekte erwtenwater naar de kouken in de Nova Zemblastraat, om eens te informeren, waar de erwten gebleven waren, die in dat water hoorden. Daar wilde de een of andere chef de vrouwen wijsmaken, dat de schuld lag bij het personeel Westzaanstraat. Maar de vrouwen lieten zich niets wijsmaken, ze hadden zelfs gezien, hoe het eten van de wagens werd afgeladen, op tafel gezet en meteen uitgedeeld. Zodoende had deze chef in de Nova Zemblastraat zijn eigen ruiten ingegooid, want als hij eerst toegaf, dat er geknoeid was en daar anderen de schuld van gaf, dan viel nu zijn beschuldiging op hem zelf terug. Eerst werd de vrouwen ander en beter eten geweigerd, maar toen daarna een ander delegatie verscheen, die beloofd was dat zij beter eten zouden krijgen in plaats van het zure van dien morgen, kregen allen ander eten.

Dit is de gewone gang van zaken, als het kapitalisme uit zijn slof schiet en wat "geeft". Als de arbeiders daar als machteloze stumpers bijstaan, dan wordt zelfs dat wat ons, al is het in nog zo geringe mate ten goede zou kunnen komen, verknoeid of weggeknoeid.

Ook met het oog op de voedseluitreiking geldt het: Buurto comité's vormen, om toe te zien, dat het eten ook werkelijk bij de hongerige bevolking komt!

Leandschrift "SPARTACUS" verschijnt 15 Maart.

SPARTACUS

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U!

ACTUELE BERICHTEN

17 Maart 1945.

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

Als men de geschiedenis van de terreur zou willen schrijven, dan zou men tot aan het begin van de maatschappelijke geschiedenis moeten teruggaan. Deze maatschappelijke geschiedenis is in haar wesen een geschiedenis van klassenstrijd en dus in haar gehele verloop ook een geschiedenis van de terreur.

TERREUR!

Eigenlijk een merkwaardig woord voor het uitoefenen van een dergelijke bezigheid. Want terreur betekent oorspronkelijk: het schrikken. En bedoeld is door het woord terreur het gebruikmaken van het vrees. Door terreur streeft men naar macht, door terreur tracht de machtige, die zich nog niet voldoende machtig voelt, zijn macht te handhaven.

Waar de terreur woedt, moeten de schrik en de vrees in de mensen groot, moet de maatschappelijke spanning ondragelijk zijn. In de periodes van de terreur leeft de maatschappij in een voortdurende krap. En de uitbarstingen van de terreur zijn de toevallen, waardoor het hele stelsel tot in zijn fundament geschokt wordt.

Op geen enkel maatschappelijk gebied komt het individuele partij-keuzen zozeer tot uitdrukking als bij de beoordeling van de terreur. Enkele jaren geleden zei een Duitse Gostape-man in Amsterdam, dat de dag, waarop voor Warschau de wereld verging, de mooiste dag van zijn leven geweest was. Hij bedoelde het artillerie- of luchtbombardement tegen de Poolse hoofdstad in 1939. En de zoon van Mussolini bewoerde, dat de mitrailleur-drijftuigen tegen de Abessijnische bevolking tijdens de verovering van Ethiopië door het Italiaanse fascisme, het hoogste aesthetische genot voor hem geweest zijn. In Guernica tijdens de Spaanse burgeroorlog gaven zich de Duitse en Italiaanse piloten aan de sadistische vreugde van de luchtterreur over, die zij als bondgenoten van den bandiet Franco - de laatste aanwinst van de democratie - tegen het Spaanse proletariaat uitoefenden. De geschiedenis van de koloniale verovering en administratie is de historie van de terreur, toegepast door de blanke "pioniers der beschaving" tegen de niet steeds gelijkmatig-geduldige gekleurde

inboorlingen. Er is geen tijd, die niet in het geschiedenisboek van de terreur haar gegevens opgetekend heeft, er is geen volk op aarde, dat niet hekatomben van mensenoffers aan deze moloch heeft gebracht.

De vrees voor de honger is de sterkste bondgenoot van de terreur. Wij hebben hem tijdens de laatste jaren in zijn vreeselike

gestalte leren kennen. Honderdduizenden zijn uit angst bezweken, miljoenen kwamen in de concentratiekampen en martelkamers van het fascisme terecht, reeds in een tijd, toen de concentratiekampen en fascistische beestachtigheden in Duitsland, Italië, Polen, Roemenië, Hongarije, Spanje en Portugal, volgens de mening van de nu geallieerde regeringen, zuiver binnenlandse aangelegenheden van de in aanmerking komende staten waren.

De terreur, die de éne partij toegepast heeft, diende als aanleiding tot, en motivatie van de terreur, die nu ook de andere, van haar kant, toepast. Wij weten echter, dat de Luftwaffe slechts met behulp en medeweten van de niet-Duitse kapitalisten al haar middelen voor de uitoefening van haar terreur kon verzamelen. De Duitse wapenrusting werd ook door "democratische" leningen gefinancierd. De familieleden van tienduizenden inwoners van Londen, Coventry en andere Engelse industriesteden, door Duitse bommen verscheurd of verminkt, kunnen de verantwoordelijken even goed in hun eigen land als in Berlijn of Rome zoeken. Rotterdam viel ten prooi aan de Duitse luchtoorlog, den Haag aan de geallieerde. De schuldigen zijn niet de piloten, de schuldigen zijn de profiteurs van alle nationaliteiten. Het kapitalisme, de slechts voor de winst producerende maatschappij is verantwoordelijk.

Deze bloedschuld van een stelsel is soms moeilijk te begrijpen. De mensen neigen ertoe, enkele personen verantwoordelijk te stellen. Zij verheugen zich over, of betrouwen overeenkomstig hun temperament of partij-keuze, de bombardementen, waarvan de legerberichten dagelijks melding maken. Nacht na nacht horen wij de lucht-armada's. Steden met

honderdduizenden inwoners en met een oou-
wenaar-geschiedenis gaan ten onder,
soms in slechts weinige uren, vaak in
nog kortere tijd. De terreur heeft hen
verslonden. En de namen van vele steden
zullen straks slechts nog namen zijn,
waaraan geen leven meer verbonden is. Het-
geen hen onderscheidde, hun mensen, hun
uiterlijk gezicht en hun leven, is door
de terreur geslachtofferd.

Het is alleen maar menselijk, dat,
naarmate het blinde woeder tegen het men-
schenleven ondragelijker wordt, de wanhoop
van de geterroriseerden en hun haat
steeds meer aangroeien. Er komt een ogen-
blik, waarop de angst, het hoofdwapen
van de terreur, plotseling verdwijnt. Op
zulke momenten kunnen mensen alle voor-
zichtigheid opzij schuiven en kan uit de
diepste angst de hoogste moed ontstaan.
Deze momenten zijn het geboortuur van
de tegenterreur. Op dergelijke momenten
wordt het besluit genomen, de meest be-
kende vertegenwoordigers van de terreur
onschadelijk te maken. Nooit groeide een
dergelijk besluit uit het juiste inzicht
in het maatschappelijk karakter van de
terreur. De mensen staren zich blind op
enkele personen, die de terreurhandelin-
gen uitvoeren. Menselijk zeer begrijpe-
lijk, dat het beledigde rechtsgevoel
zich tegen de op de voorgrond staande bou-
len keert. De beul wordt door iedereen
gehaat, zelfs door diegenen, die het gel-
dende rechtsstelsel goedkeuren.
Onze beweging heeft behalve tegen de

terreur ook steeds tegen de individuele
tegenterreur gestreden. Niet omdat wij
de boulen te ontzien wensen, niet omdat
wij ten opzichte van hun razernij onver-
schillig kunnen blijven. Maar wij weten,
dat de terreur door de heersende klasse
in alle landen op verschillende manieren
uitgevoerd, niet met de dood van een
enkele terrorist verdwijnt. Integendeel.
De terreur wordt alleen maar nog wreder.
De tegenterrorist, wiens persoon en daad
wij menselijk kunnen begrijpen, gaat een
verkeerde weg. En de massa, die hem
volgt, raakt nog dieper in de allende
en in de wanhoop.

De dader of de daders, die de hoofd-
beul van het Duitse fascisme in Neder-
land, de duizendvoudige moordenaar neer-
schoten, zijn waarschijnlijk dappere men-
sen met de beste bedoelingen. Hun daad
is waanzin; haar gevolgen richten zich
uitloeiend tegen de massa. Op de post van
de dode beul komt een nieuwe. Honderden,
die niets met de daad te maken hadden,
werden gefusilleerd, het stelsel bleef on-
veranderd. Voor de rechtbank van de ge-
schiedenis zijn deze terroristen contra-
revolutionairen. Hun daad is niet alleen
aanleiding tot een nog groter verscher-
ping van de terreur, zij oefent de slocht-
ste invloed uit op het algemene politieke
inzicht door het niet-gewettigde enthousiasme,
dat zij verwekt.
Er is maar één terreur tegen die van het
kapitalisme: georganiseerd revolutionair
verzet van de arbeidersklasse. Slechts het
overwinende proletariaat kan het doodvon-
nis aan het kapitalisme voltrekken.

-o-o-o-

"DE FATALE VERGISSING."

In de laatste jaren van de oorlog,
zijn op een het ronken van de vliegtuig-
motoren boven onze hoofden al gewond go-
raakt. Zelfs zo, dat men er nauwelijks
meer naar keek en vrijwel niemand van de
mensen die zich op straat bewogen, zich
aan het luchtalarm signaal stoorden. Men
was al met deze oorlogsgeluiden ver-
trouwd geraakt en och, wij behoefden van
de "Tomies" toch niets te vrezen. Vol
trots en met bewondering voor "onze"
geweldige luchtmacht, kijken soms nog en-
kele mensen naar de iedere dag vliegende
"doodkisten", die hun dood en vernieti-
ging regelmatig uitstorten op de Duitse
burgerbevolking. Velen denken echter in
zo'n ogenblik aan hun ala slaven gedopor-
teerde mannen en zonen, die in de "ge-
fosforiseerde" barakkensteden voor de
fascistische oorlogsmachine worden ge-
bruikt. "Zou hij nog leven en zien we
hem wel ooit weer?"

Maar het is immers oorlog en de "mof-

fen" moeten vernietigd worden en dus: wie
niet vóór ons is, die is tegen ons en zo
stroomden de luchtpiraten der imperialis-
tische machten, reeds meer dan zes jaren
kwistig met hun moordwerktuigen over de
wereld.

"De "moffen" zijn begonnen: op War-
schau, Belgrado, Rotterdam, Londen, ga
maar door, we zijn de tel kwijt geraakt.
Beestachtig hebben de "moffen" vermoord,
geplunderd en geroofd. Wij en onze bond-
genoten vechten voor Vrijheid en Demo-
cratie, voor de Welvaart en de Vrede!"
"Ja, nu is het onze beurt om te ver-
gelden, leer om leer, Herr Hitler!"
"Jij wou Londen, zelfs geheel Engeland
"ausradiëren", maar nu wordt Duitsland
en het volk "ausradiert", honderdduizenden
mensen weggevaagd van de aardbodem."

Wat tellen mensenlevens, als het om
"Lebensraum" gaat voor het kapitalisme?
Mensen en vooral arbeidersmensen zijn

maar onderdelen en verlengstukken van de
oorlogsindustrie, zij moeten draaien, lo-
pen en vechten om de "Lebensraum" der
Krupp's, Creusot's en de Vickers-Armstrong's
te vergroten. Dus "all right, boys", met
duizenden bommenwerpers gooien we Hit-
ler's vesting in puin, desnoods mogen jul-
lie nu zijn "Berghof" ook in as leggen.

In begin '44 gaf Churchill bevel tot
het voeren van de totale oorlog. Wat
dat betekent heeft niet alleen de bevol-
king van Duitsland ondervonden, maar ook
van Frankrijk, België en Nederland. De
bevolking van Amsterdam-Noord en die
van Eindhoven, Arnhem en Nijmegen en j.l.
3 maart in den Haag, hebben de "demo-
cratische" bommen leren kennen. Honderden
doden en enige tienduizenden gewonden
en daklozen.

De nazi-bende moet vernietigd worden,
natuurlijk... maar woonden Seiss-Inquart,
Rauter of Christiansen dan nog in den
Haag of Wassenaar?

Was het bombardement soms op hen be-
doeld?

Volgens de inlichtingen, welke wij
ontvingen, zijn de verwoestingen veroor-
zaakt zonder enige militaire noodzaak,
want in de nabije omtrek van het vernie-
tigde stadsdeel was geen belangrijk mi-
litaair doel. Het VI-waagen ging nog de-
zelfde dag regelmatig de lucht in. Wat

-o-o-o-

M O O R D E

Hun namen zijn nog niet tot ons doerge-
drongen. Wij kennen niet de bijzonderhe-
den. Misschien was er een bekend gezicht
bij, misschien een vriend, een familielid.
"Enige honderden saboteurs en terroristen",
lezen we... "in het openbaar stand-
rechtelijk doodgeschoten."

De Ruzen de bekendmaking, schouder aan
schouder met andere mensen. Niemand zei
iets... niemand durfde.

De Ruzen met achthonderdduizend Amster-
damers. We zijn met acht miljoen Neder-
landers, met honderden miljoenen Europe-
anen... Er wordt in het openbaar vermoord...
en we zeggen niets.

Mannen worden uit de gevangenis ge-
haald - vier aan vier geboeid.

Op een vuilnishoop in 't Weteringplant-
soen werden er veertig neeggeschoten, aan
de Amstel zeventig. Door 't land honderden...
over de wereld miljoenen... in 't openbaar.

De veertig in 't plantsoen werden niet
tegelijk neeggeschoten, neen, vier na vier.
De laatste vier moeten tien keer, honderd
keer gestorven zijn.

Er stapten laarzen tussen de gevallen
door, zij gaven "genade-schoten", gewoon,
alsof ze dieren afmaakten. Hun leren laar-
zen stapten....

was dan het doel en de zin, voor het ver-
gen van deze ontzettend zware offere?

Zover ons bekend is zweeg tot nu
toe Radio Oranje over deze catastrofale
ramp van den Haag. De home-service,
ofwel de Engelse berichtendienst, sprak
echter van "een fatale vergissing" over
een stad in West-Nederland.

Waarin, vragen wij ons af, bestond
dan deze vergissing? Zochten de Tomies
soms naar Seiss en zijn Rauberklik,
die sedert "Dollo Dinsdag" al in voil-
ger oord hun bivak opsloegen? Was dat
misschien de "fatale vergissing"? Maar
de slachtoffers van deze "vergissingen"
- en dat zijn vele miljoenen bezit-
en daklozen in de wereld - zullen zich
nog sterker de woorden van Churchill
herinneren: "Ik beloof U een lange weg
van bloed en tranen!"

De "vergissingen", gemaakt door de hand-
langers van de imperialistische hoersers-
klik, zullen door de internationale ar-
beidersklasse niet vergeten mogen worden.
Deze "in bloed en tranen gemaakte ver-
gissingen" kunnen alleen voorkomen wor-
den, door een spoedige en radicale
afrekening met het kapitalisme.

Een wereldwijde strijd is over het kapitaal
gekomen. Een vernietiging... die niets
meer spaart. Ieder mom van "fatsoen" is
afgerukt. Het zogenaamde volkerenrecht
is een anding. Familie-verband - ons voor-
houden als de peiler van een geordende
maatschappij - van geen nut. Miljoenen
vaders, zonen, mannen worden naar de slag-
velden gezonden - gedeporteerd naar werk-
kampen en verdedigingswerken - in dienst
van de vernietiging. De huishouding, ons
geleerd als iets heiligs, waarvoor ge-
zorgd moet worden, de "grote haven" voor
de kinderen - van geen betekenis meer.
Waar de oorlogsmachine over komt rollen,
worden de mensen - op z'n best - "op zeer
korte termijn" geëvacueerd, de huizen met
de grond gelijk gemaakt; van hun woning,
waarvoor ze jaren werkten om het "gezellig"
te hebben, blijft wat as over. Zelf krui-
pon ze ergens in... in het eerste hot beste
onderkomen, en zijn gelukkig, dat ze nog
leven.

Waarheen ons oog kijkt - moord! Wat
we zien - vernietiging!

Het kapitaal verscheurt elkaar, dat
wil zeggen, elkaars bezit. En dat bezit
zijn wij, de honderden miljoenen arbeiders.

Om ons te bezitten en een stuk van de wereld, waaruit wij nieuwe rijkdommen kunnen halen, daarvoor vecht het kapitalisme, daarvoor laat het kapitaal ons vechten.

Om ons - zoveel mogelijk van ons - te kunnen gebruiken om hun macht te vergroten, daarvoor vernietigen wij elkaar, daarvoor moeten de slaven van weerszijden elkaar bevechten.

Wie zich daartegen verzet - tegen de heersers, die hem op dat ogenblik in bezit hebben - wordt door betaalde moordenaars afgemaakt.

Het kapitaal is gekomen in de periode van de totale vernietiging, die iedere opbouw van voor-het-leven-buttige dingen uitsluit.

Het wordt ons door de propaganda van het eigen kapitaal - de Nederlandse regering in Londen - voorgesteld, alsof de Duitse arbeidersklasse geen einde aan het moord-regiem van Hitler maakt, omdat zij het er mee eens zou zijn. Omdat zij, zoals ook Goebbels ons wil doen geloven, zich als "zijn man achter een Führer plaatst".

Maar wij hebben de "bekendmaking" gelezen en ook wij hebben niets gehoord. Wij hebben niet met ons allen de Grunnen, die we anders kunnen afslechten voor onze ogen, verscheurd. Wij waren machteloos, want wij hadden niet gevonden een eenheid van handelen, waardoor wij als één lichaam tegen het Duitse moordregime-groepje konden optreden.

De Duitse arbeidersklasse gaat gebukt onder dezelfde terreur. Zij ook zijn nog machteloos. Hoewel ook in de Duitse steden de executie-pelotons dag en nacht werken. Ook de Duitse gevangenen en concentratiekampen zitten vol met Duitse arbeiders en arbeidsters, met intellectuelen en verpleegsters, met doctoraats en boeren. Zij hebben nog geen eenheid, zij weten nog niet, hoe tegen het geperfectioneerde moordstelsel van Hitler op te treden.

Wij kunnen de Duitse arbeidersklasse niet verzoeken, dat, wat zij ook ons verwijten kunnen.

Wij moeten alleen weten, dat wij en zij slaven zijn, die tegen elkaar opgeschit worden door onze bezitters - door hen wier eigendom wij zijn.

Wij moeten weten, dat er slechts een einde aan de moord kan komen, als de slaven van beide kanten zich verenigen en gezamenlijk vechten tegen hun gezamenlijke vijanden, de heersers van beide kampen.

In een tijd als deze, in een tijd van machteloosheid van de massa van mensen, komen er daden voor van persoonlijke terreur. Wij hebben in de geschiedenis zulke periodes meer kunnen waarnemen. Na het neerslag van de opstanden van 1905 in Rusland, was er een periode, waarin deze persoonlijke terreurdaaden aan de orde van de dag waren.

Het zijn ook het algemeen laden van moedige, zelfopofferende mensen, die zich bij het niet-handelen van de grote massa van mensen niet weet kunnen leggen. Zij moeten door hun daden, hetzij aan de brute macht van de onderdrukters iets te kunnen afdoen, hetzij de grote massa van mensen tot handelen te kunnen dwingen.

In beide gevallen hebben zij het, naar onze mening, mis. Aan de brute macht van den onderdrukker wordt geen afbreuk gedaan door het afschieten van één van zijn vertegenwoordigers, hoe ook duizenden van te gekken kunnen, dat er een bloedhond afslaat en de mensheid verit losgelaten. In zijn plaats moet een andere, die zelfs als die andere een leven verliest, hij moet in de geest van zijn opdracht vers handelen. Dat de mens lijdt betekent:

Wij moet wijzen. En het andere doel, de mensheid te behouden, dat is een daad op te roepen, wordt op deze manier niet bereikt. Want de massa weet niet door de oproep van een mens of groep in beweging. Zij kan in beweging, als de mens lijkheid er is. Het is de mensheid, of liever, als de mensheid niet en kan vol.

Wanneer dit tijdstip is, kan niemand zeggen. Hoogstens kunnen wij, die er op wachten, trachten door ons woord en geslacht te dragen tot het bespoedigen van het moment.

Het is belangrijk komen van de miljoenen massa zal zulke geweldige krachten in beweging zetten, dat met zulke terreurtheorieën een veld vijanden, de heersende klassen, in eenmaal van betaalde horden op de massa's zullen afdalen, deze wogevange zullen worden.

SPARTACUS

Jitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLEER LANDEB, VERENIGT U!

ACTUELE
BERICHTEN

24 maart 1945

POLITIEK OVERZICHT.

Het Duitse legerbericht van 18 maart 1945 bericht in zijn slotalinea, dat enkele Duitse officieren ter dood veroordeeld werden, omdat zij zich laf gedroegen en de brug over de Rijn bij Remagen noch opgeblazen noch verdedigd hadden. Het communiqué sluit met de woorden, dat het vonnis terstond voltrokken werd. Een verdachte werd bij verstek veroordeeld, omdat hij voortvluchtig is.

De ter-dood-veroordeling van enkele officieren door een Duitse of andere krijgsveld raad kan ons op zich zelf betrekkelijk onverschillig laten. Waarschijnlijk waren zij oorspronkelijk, of tot het laatst toe fascistisch, of hebben zij tenminste voordeel getrokken uit het fascistische bewind en het daarom gestouwd. In geval van twijfel moet bij een Duitse officier worden verondersteld, dat hij een bewust en daarom ook verantwoordelijk orgaan van de door het Hitler-systeem uitgeoefende terreur geweest is, d.w.z. van een terreur, waaronder in de eerste plaats het Duitse volk en vooral de Duitse arbeiders en soldaten geleden hebben en nog steeds lijden.

Wij zouden dit vonnis kunnen laten voorbijgaan, zonder er meer dan een registreerd woord erover te verliezen. Maar de aanleiding tot dit vonnis - een in de onvindige rechtspraak in de laatste jaren, door de Duitse "rechtbanken tegen mensen uitgesproken en voltrokken - alsmede ook de militaire en politieke situatie, waarvoor dit oordeel typerend is, wettigen een nadere beschouwing.

De Rijn was de laatste grote barrière, waarop zich de Duitse verdediging tegen de aanval uit het Westen concentreerde. De gebieden ten westen van de rivier waren op den duur niet te behouden, ook niet de bergkoten van de Vogezen, nadat de Amerikanen reeds enige tijd geleden zich van belangrijke hoogtestellingen meester hadden gemaakt. Maar de Rijn, die vanaf de Zwitserse grens tot aan de Nederlandse laagvlakte een grote "natte barrière" vormt, met zijn bergachtige oevers langs een groot gedeelte van zijn stroomgebied, gold als een betrouwbaar verdedigingsbolwerk. Deze droom van het Duitse fascisme is, vlugger dan verwacht, uitgedroomd. Het bruggehoofd aan de Oostelijke

oever van de machtige stroom vormt inderdaad het grootste militaire gevaar voor de verdere verdediging van Duitsland tegen zijn Westerse tegenstanders.

Welke reactie dit plotselinge overschrijden van de Rijn door de Amerikanen bij de fascistische machthobbers moet hebben uitgelokt, kan men zich

slechts dan volledig indenken, als men de uitingen van prominente Duitse woordvoerders omtrent de verdedigingslinie aan de Rijn in de laatste weken met aandacht bestudeerd heeft. Deze uitingen waren weliswaar al bescheiden genoeg, want ze spraken immers slechts van de verdediging van een diep in het Rijksgedeepte lopende linie en niet meer van de "uiteindelijke overwinning", waarvan men heeft beweerd rotsvast overtuigd te zijn. Uit de betekenis, die aan het behoud van de Rijnlinie gehecht werd, kan men de consternatie afleiden, die zich van de Duitse autoriteiten na de onverwacht vlugge doorbreking van dit bolwerk heeft meester gemaakt. Iedere redelijk denkende mens, maar ook iedereen, die nog over een kleine rest van verstand beschikt, zou moeten verwachten, dat nu het ogenblik gekomen is, waarop Duitsland zou capituleren. Er bestaat ook niet de minste kans op verzet voor een langere tijd. Tongevolg van de haast gelijktijdige overschrijding van de Moezel door de Amerikanen is het in hoogste mate waarschijnlijk, dat de pantserlegers van de geallieerden in de rug van de Duitse verdediging van Zuidwest-Duitsland en het Saargebied alsmede van de Beneden-Rijn en het Roergebied zullen komen te staan. Ze hebben niet nodig, tenslotte een beslissing af te dwingen, de moeilijke opmars vanuit Remagen in Oostelijke richting door bergachtig terrein te ondernemen. Ook op korte termijn is de militaire situatie voor de Duitsers aan het Westelijke front volmaakt hopeloos geworden.

De Duitse Rijksoverheid, die deze toestand (misschien met de enige uitzondering van Hitler zelf) volledig begrepen heeft, heeft, als men de geallieerde berichtgeving kan vertrouwen, uit deze stand van zaken de consequentie getrokken en bij de Britse legatie in Stockholm wapenstilstandsvoorwaarden aangevraagd. Ze heeft bij deze gelegenheid geëist, dat Hitler en Himmler

VERSCHEENEN: Het Maart-nummer van "SPARTACUS", maandchrift voor de Revolutionnaire Socialistische Arbeidersbeweging.

Inhoud: BESCHOUWINGEN OVER DE SITUATIE:

I. Kapitaal en jell.

II. De arbeidersklasse en de geconcentreerde mitschappij.

STRIJDVIJDE, ORGANISATIEVOR, EN SOCIALETTISCHE MITSCHAPPIJBEEL

MASSENPOLITIEK EN MASSENKUNDE.